

lingen om Bondedrengen, der vilde være Friskytte. Du kender den vel?»

»Friskytte? Hvad er det?»

»En Friskytte? Du veed det ikke! Jo, det er et Menneske, der skyder med Heksekugler, . . . Kugler, hvormed man rammer alt, hvad man sigter paa, det svæve nok saa højt over ens Hoved . . . Ørnen i Skyen, Guden i Himlen! Men forinden maa man en maaneklar Nat stille sig paa en Korsvej, hvor der staar et Krusifiks, og her skyde tre Skud mod Kristusbilledet — saa vender Kuglerne tilbage i Bøsseløbet og faar den Magt, jeg talte om.»

»Aa — »Der Freischütz« altsaa!»

»Ja rigtigt! — Men da det kom til Stykket, svigtede Modet den Mand i Fortællingen. Hver Gang han hævede Bøssen mod Krusifikset for at tage Sigte, rystede hans Fingre, og hver Gang han vilde røre ved Aftrækkeren, lammedes hans Haand, — og han blev alle sine Dage aldrig andet end den Bondeknold, han var født til at være. Og er det egentlig ikke gaaet de fleste kristen fødte saadan? Vi kalder os Fritænkere men gaar dog stadig paa Akkord med den hellige Treenighed: Løgnen, Dumheden og Slavefrygten. I Stedet for rask at sparke Afgudsbilledet overende indskrænker vi os til at tage Afstand fra det, — de saakaldte »alvorlige og dybe Naturer« endog med respektfulde Buk. Kommer det højt, giver vore skrivende Folk sig til at ivre mod Spøgelsetroens »Udvækster«.